

[Aksel Larsen.]

gens programerklæring, sådan at vi efterhånden når at få at vide, hvad regeringen ønsker at gøre, hvad den mener den kan gøre, og hvad den mener den tør gøre.

Jeg kan ikke godkende statsministerens udgangsberegninger for den planlagte politik, så vidt denne politik kan bedømmes. Disse udgangsberegninger går ud på, at i løbet af et års tid eller måske mindre vil priserne her i landet generelt stige med 9 pct. og lønningerne med 13 pct., og dette kan medføre ganske skrækkelige ulykker. Det forekommer mig, at prisbevægelsen er i ret høj grad bragt i ro; vi har ikke en sådan prisstigning, som vi har haft tidligere, og der er ikke noget, der tyder på, at prisstigningerne for alvor vil tage fart igen.

Dernæst er der spørgsmålet om lønningerne. Ja, dér kalkulerer regeringen, så vidt jeg forstår statsministeren, med, at nu får lønmodtagerne to dyrtidsportioner til foråret, og der kommer to til efteråret. Så kommer der nogle lønstigninger, som er aftalt i forbindelse med overenskomstafslutningen i fjor, og derpå kommer der i sommer en arbejdstidsforkortelse med løncompensation, og alt det dér skulle efter statsministerens beregninger give en lønstigning på 13 pct.

Jeg tror ikke, det er rigtigt. Jeg har allerede sagt det i åbningsdebatten herinde, men jeg ønsker at gentage, at der foreligger ikke noget, som beviser, jeg tror ikke engang sandsynliggør, at der ubetinget, under alle forhold, vil falde to dyrtidsportioner i medfør af julipristallet, og hvis dette ikke bliver tilfældet, er jo allerede dermed regeringens udgangspunkt forrykket noget. Dertil kommer, at lønstigninger jo ikke ubetinget betyder, at der bliver mere købekraft i forhold til produktionen, for der kan ske en produktivitetsstigning samtidig. Hvad angår arbejdstidsforkortelsen, er det rigtigt, at den skal ledsages af nogen løncompensation, men det giver jo ikke forøget købekraft, for det giver ikke forøgede pengeindtægter for arbejderne, at de får nogen timelønsforhøjelse, når timetallet bliver nedskåret, og dertil kommer, at alle hidtidige erfaringer viser, at arbejdstidsforkortelse forøger produktiviteten pr. arbejdstime, så balancen mellem pengeindtægter og pro-

duktion bliver ikke forrykket i uheldig retning.

Jeg tror altså, at regeringen maler en vis person for meget på væggen her, og jeg kan ikke forstå andet, end at man er interesseret i ved et vist panikmageri at gøre folk forskrækkede for med denne art psykologisk kirgsførelse måske bedre at kunne få gennemført noget af det, som man med fanatisme stemte imod den 15. december, og som man nu har fundet ud af at man måske alligevel må have gjort noget ved.

Det er naturligvis også godt, hvis man her går i sig selv, men det havde været bedre, hvis man ikke i sin iver for at få regeringsmagten havde væltet nogle fornuftige lovforslag i december og nu kommer og siger: nu er situationen som følge af vor afstemning dengang meget alvorlig, så nu må der gøres noget, og nu appellerer vi til lønmodtagernes organisationer, om de ikke alligevel vil komme og redde regeringen ud af de økonomiske vanskeligheder, denne regerings partier har bragt landet i. Ja, for det, man gør, når man henvender sig til organisationerne, som statsministeren har gjort, er jo at give sorteper videre til organisationerne og sige: vil I nu klare det dér, som vi ikke selv mener at vi er i stand til at klare. Man giver ikke særlig god besked, men det er ganske tydeligt, hvad man ønsker. Man ønsker, at lønmodtagerorganisationerne og arbejdsgiverforeningerne skal se at blive enige om en eller anden form for begrænsning af de aftalte lønstigninger. Det er altså indgreb i overenskomsterne, som skulle foretages, og som man er villig til at lade konfirmere ved lov, vedtaget af folketinget, på trods af, at man i december måned så hæftigt gik imod tanken om noget sådant.

Ja, jeg ved jo ikke, hvad der kommer ud af det dér, men jeg kan da i hvert fald sige mig selv, at organisationerne, som man her appellerer til, må have ganske anderledes ordentlig besked om, hvad regeringen fører i sit skjold, og hvad man har til hensigt videre at gøre, hvad angår såkaldte forbrugsbegrænsende foranstaltninger, skatter og afgifter, indgreb i prisniveau, renteniveau osv., end de hidtil har fået, for de overhovedet er i stand til at tage stilling til det og vide, hvorvidt det er forsvarligt,